

BAJTÁRSI

LEVÉL

1958. XI. évf. 1-2. sz. levél. 1. oldal. Utrecht, 1958. jan. 15.

C S E N D Ő R B A J T Á R S A K !

A fenyő illatu karácsonyi ünnepek hangulatában szeretettel üdvözlöm az új év küszöbén mindazokat a csendőr Bajtársakat, akik nemcsak békében és üres szőlamként hangoztatták a csendőrségi jelszavakat, hanem bensőséges meggyőződésből a háború ezer veszélye, az emigráció keserves viszonyai közepette is, távol szeretett Hazánktól és Szeretteinktől híven és becsülettel szolgálják a Testület érdekeit, és ragaszkodnak az emigrációban azt jelképező MKCSBK-hez.

Az immár 13. éves emigrációs életünk alatt sok szervezet alakult Hazánk felszabadításának jelszavával, de egy sem volt olyan egységes és szilárd, mint a MKCSBK. Azoknak nagyobbik része már csak névleg áll fenn, tagok nélkül, lassanként a feledés homályába merülve.

Nem csoda vagy véletlen, hogy a MKCSBK ma is sziklaszilárdan áll a megalakulásakor hirdetett céllal és alapelvekkel. Ez természetes következménye annak, hogy a Bajtársak zöme a testülethez való felvétel-nél megkövetelt és a csendőrségi szolgálat alatt még jobban kifejlesztett erkölcsi tényezőket az emigrációban is megtartotta, a testületi szellemhez méltó módon viselkedett. Ennek ragyogó példáját adta dr. Bánki csendőr százados ezelőtt 7 évvel. A kommunista kormány próbái megtartották, és halálra ítélték. Az ítélet után Péter Gábor (magyarok közül ki ne ismerné e nevet?) magához hívatta, és megkegyelmezését helyezte kilátásba, ha a kommunista Kállai, jelenleg Magyarország külügyminisztere ellen szóló hamis tanuvallomást aláírja és arra megcsúszik. Dr. Bánki százados többre értékelte becsületét, mint életét, s az aljas ajánlatot -24 órai gondolkozási idő után is- visszautasította. Kivégezték! A bitófa alatt megrázban hangzottak bucsúszavai: "Ártatlanul halok meg! Meghalok! De a becsületem megmarad". E magasztos példa előtt az egész világnak levett kálappal kell állnia!

Egyes Bajtársaknak anyagi javakért vagy jövőbeli fényes ígéretekért oly szervezetekhez való pártolása, amelyek Testületünket háttérbe szorítani és jelentőségét alábecsülni akarják, nincs befolyással a MKCSBK szilárdságára és fennállására. Ezek nem értékek. A csendőr szolgálat egyik alap pillérének, a hárségnek hiánya, nem teszi őket többé átkalmassá közbiztonsági szolgálatra.

Egy év ismét lepergett anélkül, hogy hő vágyunk teljesedését látszólag közelebb hozta volna. Sajnos, mi, magyarok nem tudjuk ezt siettetni! Hazánk sorsa a Nyugat és a Szovjet közti áthidalhatatlan ellentétek harcának kimenetelétől függ.

Az 1955. évi ujévi szövegemben azt írtam, hogy a harc akár békés uton, akár fegyveresen abban az évben fog eldőlni. Ez az érzésem nem jósláson, hanem az akkori világpolitikai események és helyzetek mérlegelésén és szükségszerű következtetésén alapult.

Amint láttuk, a békés döntésre 1955-ben a genfi konferencián, fegyveres elintézésre egy évvel később, a magyar fölkelés idejében nyílt

volna alkalom, ha a Nyugat -mindkét esetben- erejének, hatalmának tudatában, az emberi jogok, szabadság, igazság és erkölcsi rend ihletéből áthatva határozott, erélyes fellépésre szánta volna rá magát.

E két alkalom elmulasztása súlyos hiba volt, és ez még sok gondot, nagy nehézséget fog okozni Nyugatnak. Annál nagyobbat és súlyosabbat, minél későbbre halasztja a döntést. Mindenki érezheti, hogy az idő nem a Nyugatnak dolgozik. A szovjet a genfi konferencián mosolygó arccal csillogtatta meg a Nyugat előtt a bé'és egymás melletti élés lehetőségét, de valójában fanatikus erővel igyekszik azóta is -és valljuk be ercdmennyel- a Nyugat hadi erejét felülmulni, hogy aztán fölényének tudatában fegyveres uton kényszerítse a világra zarnokságát. Nem csoda, ha az emigrációban élő hazátlanok a nyugati téztlenség és engedékenységre észlelésére reményüket vesztve komornak látják jövőjüket, és nem bíznak hazájuk felszabadításában.

De ne csüggedjünk! A fák nem nőhetnek az égig. A Mindenható idejében csap le az istentelenekre, a kultura, béke és igazság sírásóra, a szabadság tiprőira, akik belekontárkodnak titokzatos munkájába, és ördögi terveikkel akarják gépekké s tocherhordó állatokká átfonnálni a nemesebb életre és szabad akaratra teremtett embert. Láthattátok, hogy aki tegnap még gonosz terveket szőtt, ma megtért Ábrahám kebelébe, vagy sülyesztőbe került, mint Stalin, Zsukov és társaik.

A szovjet bria's fegyverkezése, az utóbbi időben tanusított egyre valmorőbb és fenyegetőbb fellépése az Atlanti Szövetségbe tömörült nyugati államokat lázasabb tevékenységre kényszerítette a fegyverkezés terén. A decemberben megtartott NATO konferencián hozott katonai és politikai határozatok fényes bizonyítékai ezen államok eltökéltségének, hogy nem engedik a szovjetet maguk fölé kerekedni és, hogy tartós, valódi béke megteremtésén fáradoznak. Így vagy úgy!

Nemzetünk Szont István királyunk alatt hitet tett a kereszténység, a nyugati kultura és szellemiség mellett. Ezer éven át védte ezeket a minden nemeset eltipró keleti hordák ellen. Ezer éves fennállásának ideje alatt bizonyítékát adta a nemes eszmék iránti fogékonyságának, azokért való áldozatkészségének, életerejének és élni akarásának. Nem törték meg az avar, tatár és török dúlások, a szomszédok bekebelezési törekvései sem. De most, amikor árulók, bűnözők, csavargók, istentelenek uralkodnak Hazánkban, akik ördögi módszerekkel, kegyetlenséggel törik, zúzzák, irtják a magyar lelkeket és az embereket, komoly veszély fenyegeti Nemzetünket, hogy elpusztulunk. Mily sokat kellett szenvedni népünknek a szovjet fojtogató karmal között, hogy -nem gondolva a gyászos következményekre- nyílt felkelésben tört ki és indult rohamra az bria's ellen!

A magyarországi kommunista vezetők megdöbbentek az egységes lelkesedéssel kitört felkelés láttára. Ez megromgottatta a Kroml urait, és meringatta a világ összes kommunistáit is a kommunizmus rendithetetlen fennállásának és tovább terjedésének hitében. A felkelés olyan légtörést teremtett az egész világon, hogy annak csekély támogatása, de egyedül a Nyugat erélyes fellépése is megdönthette volna a kommunista rendszert.

A Nyugat örök szégyene, hogy Nemzetünk ezer éves őrtállásáért eddig csak hálátlanossággal fizetett. Az első világháború után területének kétharmadától fosztotta meg, a második világháború után a kommunista rendszert szabadította Nemzetünkre, az 1956. évi felkeléskor pedig gyáván cserben hagyta. A felkelők nem csokoládét, narancsot, cigarettát, hanem tetteket, löszert és felszabadítást vártak Nyugattól.

Ne mondja senki, hogy a felkelés fegyveres támogatása a harmadik világháború kitörésére vezetett volna. Ez egyszer úgy is ki fog történi. Ugyanakkor háború folyt Izrael és Egyiptom között, amelybe két nyugati nagyhatalom is fegyveresen beavatkozott, és még sem lett belőle világháború. Amint akkor az ENSZ közbelépésével ott rendet teremtett, ugyanazt tehetné volna Magyarországon is. Reméljük, hogy az Atlanti Szövetség a szovjet feletti győzelme után méltányolni fogja eddigi súlyos áldozathozatalunkat és hozzá juttat jogos igényeinkhez.

A magyar emigráció régóta igyekszik az egység megteremtésére. Vezetők akadnak elég, de mindgyükön hiányzott a vezetői képesség. Mind abba a hibába esett, hogy eleve kizárta az olyan szervezeteket és személyeket az együttműködésből, amelyek az ő politikai felfogásával

ellenkötöztök. Ezért az egységesítési kísérletek nem jártak sikerrel, mert az egész emigráció csak közös nemzeti célok, de nem az egyes pártok vagy érdekcsoportok szolgálatába állítható be. Az 1956. évi magyar felkelés emigráns is nagy buzgalommal és vérmes reményekkel indítottak újabb egységesítési akciót. De ugyanabba a hibába estek, mint a régié. A kitűzött célt nem érheti el az emigráció egy töredéke sem egymagában, hanem csak az egész emigráció összefogása!

Az egység megalakítása kétségen kívül politikai lépés. A csendőrség nem politizálhat, mert pártatlanul kell állania majd az országunk sorsát intéző alkotmányos kormány szolgálatába. A MKCSBK, mint a jövőből magyar közbiztonsági szerv magja, addig nem csatlakozhatik egy töredékes egységesítési mozgalomhoz sem, amíg az ki nem fejlődik az emigrációban kormányt pótló szervvé. Várjuk tehát nyugalommal egy ilyen szerv kialakulását.

A katonai egység megteremtésének kísérleteinél szerzett tapasztalatok óvatosságra intenek. Két ilyen kísérlethez csatlakoztunk eddig, de mindkettőnél az előzőleg beigéret pozíciónktól és viszonylatos önállóságunktól akartak minket későbbben megfosztani. Ezért mindkét akciót ott kellett hagyni. Közbiztonsági szerv nem vetheti alá magát önként katonai diktatúrának!

A hosszúra nyúló emigráció alatt, de különösen az 1956. évi felkelés óta egyes Bajtársak közönyössé váltak a Testület iránt. Ez meggyőződés hiányára és csüggedésre vall. Az ilyen magatartás gyengíti összetartásunkat, a Testület jelentőségét és homlokegyenest ellenkötözik a csendőrségi jelzavakkal.

A felkelés világító lángja erősítse a csüggedőket, és öntsön lelket a hitetlenekbe, hogy Hazánk folszabeditása nem hiú ábránd, hanem közeli valóság! Otthoni honfitársaink leányaikkal, gyermekeikkel pusztalézettel rohamozták meg az orosz tankokat, mert hittek Hazánk folszabeditálásában. Éppen az emigrációs csendőr Bajtársak vesztienél el hitüket és reményüket, maradnának közömbösek a folszabeditási erőfeszítésekkel szemben? Ez olyan szégyen volna, hogy mártyr halált halt Bajtársaink megfordulnának sírjaikban! A kitöntött vér nem volt hiábavaló! Felrázta a kultur világot tespedéséből, kivívta Nemzetünk iránti csodálatát és rokonszónvét, hogy az ilyen nemzetet nem lehet a zsarnokság prédájául odadobni! Minden politikai világeseménynél, tárgyalásnál, a világ sajtóban megemlékeznek a felkelés hősiességéről, állítják oda a szabadság vágy, igazság, alkotmányos élet iránti érzék példaképeit és a szovjet zsarnokság bizonyítékául.

Az 1958. évi 77. csendőrnapot üljük meg egyöntetűen február 16-án 12 órakor abban a tudatban, hogy ekkor az emigráció magyar csendőrei lélekben együtt vannak, és mély megilletődéssel gondolnak azokra a Bajtársakra, akik életük feláldozásával védtek a Hazát, vagy vesztőhelyen szenvedtek mártyr halált, vagy még kötöt börtönök mélyén várják szabadulásukat. Gondoljon minden csendőr bajtárs e napon arra, hogy minden testület, ha hivatását és fontosságát elfelejti, nem ezek érdekében cselekszik, elveszti létjogosultságát! A m. kir. csendőrség maradványának, a MKCSBK-nek virágozni kell, mert ez jelképezi alkotmányos Hazánkat az emigrációban!

A hit erősítsen, a remény éltsen, a szeretet boldogítsen az előttünk álló küzdelmeknél.

1958. január 1.

Bajtársi üdvözléttel:
A MKCSBK vezetője.

oooOooo

MAGYAR CSENDŐRÖK.

Mi voltunk az államhatalom képviselői,
A törvényes rend és belső béke támasza,
Az ország közbiztonságának, nyugalmának őrei,
Az állam, s a nemzet bizalmának letéteményesei!
Szerettük hivatásunkat, melynek éltünket szenteltük,
Hittünk egy Istenben és egy Hazában,
Az országot fegyverrel és kardal védelmeztük,
S bíztunk egy nagyszerű feltámadásban!

./.

Csendőrnek lenni nem azt jelentette,
Hogy az ország népe bizalmát élvezte,
S ezzel, mint ami jól végezte dolgát,
Büszkén hordja lengő kakastollát!
Megszűnt előtte pihonés brája,
Éjjel vagy nappal szolgálatát jára.
Kötelesség vállát mázsás sullyal nyomta,
Mikor szolgálatban vállán puskát horda.

Legendás alakját költő versbe rózta,
Első soraiban ezeket írva:
Magyar csendőr, ha szobrász lennék,
Olyan anyagba öntenélek,
Melyet a vihar sebezni nem tud,
Nem márvány, nem vas, acélos, keményebb,
Minden időket dacosan álló anyagba öntenélek!

Erdély egy részének visszacsatolása,
S négy évig tartó e terület birtoklása,
Biztos kezeltre, bátor emberekre volt akkor nagy szükség,
Nem volt baj, hisz ott volt a magyar csendőrség!

Erdély népe őt szívébe zárta,
Megjelenését minden falu várta,
Községi jegyzőtől, éjjeli őrig,
Mindenki szerette a rend biztos őrit!

Templomba mindenki nyugodtan járhatott,
Véleményt mindenki szabadon mondhatott,
Épített, tervezett, nőtt és erősödött,
Hisz álmain is a csendőr örködött.

De ott járt éjjel az országhatáron,
Hogy ellenség a közelbe se járjon;
Román határőrök messze elkerülték,
Vagy hegycsúcsokról gyűlölködve nézték
Csillogó szuronyát, lengő kakastollát!

Mondjuk meg őszintén, volt sok ellensége:
Csempész, gyilkos, tolvaj, a nép csenevészé,
Válogatott kémek, kommunista párttag.
De jaj volt ezelmek, ha utjába álltak.

Majd a nagy háború szörnyű viharába,
Tábori csendőrként orosz földet járta;
Felderített, védett, sebesültet mentett,
Ejtőernyős bandák között vágott igaz rendet.
Kapott ezüst érdmet, német vaskeresztet,
Vagy jeltelen síron, orosz hőmezőknél könnyű fakeresztet.

Dicső honvédségünk kénytelen hátrálni,
Százszoros túlerővel nem tud helytállni.
Kiadják a jelszót! Csendőr vagy, előre!
S cserével indulnak a végső küzdelemre!

Csendőrörsök egy-két géppuskával,
Állanak szemben egy egész századdal,
S inkább elpusztulnak, elvesznek egy szálig,
De fogollyá közülök senki sem válik.

Tudják a csendőrök, hogy bátor kiállításuk,
Kommunisták sorában végzett pusztításuk,
Halálos bűn az ellenség szemében,
Fogságba esésük javukra nem lesz.

Ott vannak mindenütt, végig az országon,
Hegyeken, völgyeken, mindenütt a gáton;
Bezárt gyűrűkben, hídfók védelmében,
Budapest várában, fagyban és szélben!

S mert hazája védelmében hősnök kellett legyen,
Háborus bűnősként elítélve lett!

Magyar Csendőrr!

Te leszel a rend, merre majd a kakastollad leng,
S ha eljő az óra, hallj a hívószóra!

oooOooo

Máthé Jenő.

CSENDŐRSORS-ÍMÁNYRSORS.

(folytatás)

A Markóban a 11-es collába kerültem. v. Jány v. ezr. úr a lo-es
ben volt. Tárgyalása előbb megtörtént, és egy hajnalon agyonlőtték.

Meg kell említenem, hogy teljesen el voltunk zárva a külvilágtól. Hozzámtartozóim azt sem tudták, hogy hol vagyok. Tárgyalásom előtt sikerült védőüggyvédem által a bátyámat értesíteni. Ő tudósította aztán feleségemet.

Sérüléseim lassan gyógyultak, így a tárgyalásom ideje kitőltődött. Egyik napon meglátogatott a feleségem. Még a visszaemlékezés is szörnyű arra, amit az arcáról leolvastam, amikor meglátott. Hogy én miként nézhettem ki, nem is sejtettem, mert tükör hiányában ezt nem láthatam. Feleségem élelmet és tiszta ruhát hozott bc. A rajtamlevő inget befedő vérfoltok és piszok felismerhetetlenné tették, hogy az valamikor ing is lehetett. Akkor a feleségem mondotta, hogy az inget eltörszi emlékebe és 20 év múlva is meglesz. Sajnos, a kifürkészhetetlen sors más-ként rendelte!

Kéréssem csak egy volt a feleségemhez: Mondja meg az apósomnak, hogy ha nem jön el a tárgyalásra, egy percig sem tartom magyar embernek és főleg kommunista vezérnek. Az volt a célom ezzel, hogy saját szemével lássa és fülével hallhassa, milyen is az ő világnézeti meggyőződésében leledző jogtiprás.

A tárgyalásom napján ott volt az egész család. Közöttük az apósom is. En tisztába voltam a sorsommal. Tudtam azt, hogy csendőrré mi-voltomért nem számíthatok kegyelemre, tehát jöhet a nagyszerű halál! Elégtételül szolgált nekem, hogy ott van az apósom is. Míg szolgálatot teljesítettem, mindig csak büszkeséggel beszélt rólam, mint vejről. Most aztán gyönyörködhet abban, hogy mire képes egy ideológia, melynek: ő is imádója lett.

A teremben hozzámtartozóimon kívül zsidók és szedett-vodott csőcselék volt. Be voltak tanítva, hogy mit kiabálnak. Ezek ide ki voltak rendelve. Zajongásuk hasonlatos volt egy zsidóvásárhoz. Majd felolvasták a vádiratot. Amikor azt olvasták, hogy csendőrré voltam, a kirendelték részéről felhangzott kórusban: "Kötelet! Kötelet!"

Majd ugy előljáróban csak megemlítettek néhány száz zsidót, akiket saját kezemmel végeztem ki. Ugy magamban akkor számadást tettem és rádöbbenem, hogy ennyivel egész csendőrségi szolgálatom alatt nem volt ügyem. Majd következett a már említett kijelentésem szószertint.

En az egész idő alatt az apósomat figyeltem. Sápadozott az öreg. Majd szót kért. Megkapta. Felháborodásának adott kifejezést, hogy egy serdülő kommunista államban ilyen példátlan gaztett uralkodik. Ő tudja legjobban igazolni, mint após és egyben kommunista titkár, hogy soha nem követtem el a fejemre olvasott bűnököt. Látja azt is, hogy engem félig agyonverték és ennek következtében írhattam alá ezt a sok válto-lanságot. Már pedig ez ellen tiltakozását jelenti be a pártközpontba. Elővette a pártigazolványát, hogy mióta kommunista. A csőcselék ezt sem-mibe sem véve, elkapta az öreget, kidobták a teremből és jél összetapos-ták. Korházba került. Méltatlankodott aztán, hogy vele soha senki el nem tudta volna hitetni, hogy micsoda jogtiprás folyik, ha saját maga nem ta-pasztalta volna. Felgyógyulása után beadta a lemondását a párttitkárságról. Nemsokára ezut n a daráló malmát is elvették, államosították. Tehát megkapta az öreg is a magét.

Az ítélet: kötelet általi halál! A csőcselék örömmámorában tap-solt. Hozzámtartozóim zokogtak. Bennem már a sírást sem tudta kiváltani, mert erre fel voltam készülve.

Elgondolkoztam a dolgok felett. Lelkiszemeim előtt lefolyt a csendőrségem teljesített egész szolgálatom. Kerestem a jog alapján, miként lehetek annyira bűnös, hogy halálra ítélték. Elnéztem a csőcselék mámorát és hozzámtartozóim sírását. A csőcselék örömében ott láttam

a fajtam és Hazám végzetét. Az a vélelem alakult ki bennem, hogy itt valami hatszögzetű erő téveszti meg azt a népet, amelyet egykor szolgáltam. A tragédia mögött torz fintorával ott láttam egy hibet, melynek nincs tovább szüksége a becsületességre. Tehát aki becsülettel szolgált a Hazát és népet, arra nincs tovább szükség, és így a nép színe előtt kell halálra ítélni, hogy ezzel is mintegy igazolják azt, hogy a nemzet kívánságának tettek eleget. Ezért kellett azt a sok-sok száz igaz magyart képmutatón módon halálra ítélni, hogy szabadon garázdálkodhassanak utána s mindent a Nép nevében. Ennek a gaztetnek felismerése elfárasztotta tetteket. Nekem már, ugyis mindegy! Az utolsó szó jogán a szemembe vágtam: "Nem ismerlek! el bírámnak titeket gazemberek, kik a jogrendet így megcsúfolva képviseltek! Tudom, hogy itt nem az Isten nevében hozták az ítéleteket ti Krisztust feszítők! Töletek nem kérek kegyelmet! De kérjétek ti kegyelmet a saját bűneitek bocsánatára, Hazám és fajtamát így megcsúfoló zsidók a Jehovától! Hiszem, hogy a mi halálunk egykoron a fajtam megváltója lesz, de akkor ti gazemberek eltűntök a föld színéről!"

Számot vetettem mindennel. Tudtam, hogy részemre nincsen kegyelem, hiszem előttem annyi sok jó magyarnak el kellett vesnie.

A tárgyalás után elszállítottak a gyűjtőbe. Itt hajtották végre a kötéltálati halálos ítéleteket. Itt találkoztam egyik zászlós és egy szakaszvezető fogoly bajtársaimmal, akikről megtudtam, hogy a Katona-politikai osztályon együtt volt tizenháromunk közül csak hárman maradtunk életben.

Jött a nagy számadás! Minden nap az örökös várakozásban telt el. Itt két részre voltak halálraítéltek osztva: jobb I. Cél alhadnagy és jobb II. Varga főörm. parancsnoksága alatt. A létszám állandóan változott. Naponta folytak a kivégzések. Amennyire fogytunk, mindig olyan mértékben szállították az újabbakat. Itt tartózkodásom alatt, 1947. októbertől-1948. júliusáig mellőlem a Következő testületbeli Bajtársaim akasztották fel: Kiss Géza fhdgy-ot, Szalai főörm.-t, Rózsa Sándor őrm.-t és még egy törzsörmestert, akinek nevét elfelejtettem. Hunkás-szabadbeli honvédek közül Barát András fhdgy-ot, Réder József és Lakatos nevű törzsörmestereket végezték ki az akasztóban.

Bajtársaim! Szeretném szemléltetve érzékeltetni, hogy milyen érzés 11 hónapig át minden hajnalon várni, hogy most visznek az akasztóházra! Az örökös, idegtépő várakozásban teljesen felőröltünk. Erzelünk már semmi iránt nem volt. Mély kábultságban teltek a percek, napok, hónapok, s hajnalonként szinte teljesen alétan vártuk a folyosó ajtajának nyitását. Figyeltük a lépteket, hova és miért jönnek? Külön siralomház és utolsó kívánság ismeretlen fogalom volt itt. Erőztük, hogy az egész arra megy, hogy a várakozásba örüljünk bele. Hej, de sokan bele is örültek ebbe! Tervszerűen csindlák ezt így, hogy a tudat alatti halálunkat még keservesebbé tegyék. Szinte már irigyeltük azokat, kik túl estek rajta. A rendszert akkor a féltve őrzött gyűlölettel fűtött zsidóág képviselte; a kínzók és az ítélet-végrehajtók fajtánkbéliek közül kerültek ki. Jóságos pénzért. Ők ilyen aprósággal nem foglalkoztak. Nekik ez túl alacsony dolog volt, de meg kellett az öngazolás is, hogy lám a nép ítélik őket felettünk.

A külvilággal alig volt érintkezésünk, s így csak 4 hónap elteltével tudtam meg, hogy hozzám tartozói szorgalmazták az ügyem újrafelvételét. Ördögi tervszerűséggel folytatták ezt is az ugynevezett illetékesek. Ha egy halálra ítéltél volt, aki szorgalmazza az ügyet, akkor a végrehajtást egyelőre felfüggesztették. Jött a tárgyalás a felekkel. Minden attól függött, hogy mekkora összegről volt szó, vagyis a hozzátartozók mennyit képesek áldozni. Ezen egyformán keresett a rendszer és az ügyvédek is. Ahol nem akadt az ügy újrafelvételét szorgalmazó, ott 2 órában, belül végrehajtották az ítéletet. Ebben ugyanis nem volt semmi "Geschäft".

Tizenegy hónap múltán hivatalosan értesítettek, hogy ügyemben az újrafelvételnek helyt adtak és újabb tárgyalást tüztek ki. Ez utóbbi rövidesen meg is történt. Fellelőgeztem, amikor kihirdették az új ítéletet: Csak 20 évi kényszermunka!

En csodálkoztam legjobban azon, hogy a tizenegy hónapi várakozásba meg nem örültem. Már az első hetekben teljesen megöszültem, s a hajam mind egy szálig kihullott. Az újrafelvételi tárgyalásakor már csak esont és hór voltam. Normális körülmények között testsúlyom 70 kg. volt s akkor csak 45 kg. Csoda volt az, hogy az átélt testi és lelki

szenvetés után mégis éltem. Magam sem tudom ennek magyarázatát adni. De talán az a törhetetlen hitom mentett át, hogy van Isten az égből! Állandóan imádkoztam! Ebben lelem magyarázatát sorsomnak.

Talán azt is meg kell említenem, hogy hozzám tartozóim minden vagyonukat feláldozták ügyem újrafelvételéért. Így szegény jó feleségem a Testületnél megtakarított pénzünkből szerzett minden vagyonunkat eladta; bátyáim és távolabbi rokonaim is ugyanígy. Hogy mennyi ez az összeg, még most sem tudom. Érzem, hogy egész életemben adósok vagyok.

Megtörtén érkeztem ide szabad földre, de tele tervekkel. Ha az Isten ad még annyi erőt és egészséget, hogy terveimet valóra válthassam, úgy minden bizonynyal visszafizethetem szegényeknek az irantom tanúsított jóságukat.

oooOooo

(folytatjuk)

AHOGYAN MI LÁTJUK!

E rovatunkban most röviden visszapillantunk a múlt év világviszonylatban is jelentős eseményeire, és megkíséreljük rámutatni arra, hogy mit várhatunk az 1958-as esztendőből.

Az elmúlt esztendő a Nyugat számára külpolitikai szempontból kevésbé szerencsés és eredményes volt, de a Szovjet vezetése alatt álló keleti államoknak sincs semmi okuk arra, hogy megelégedéssel pillantsanak vissza az 1957. évre. Talán csak a sputnikok kilövésével értek el komoly műszaki sikert az utóbbiak.

A szerencsétlen kimenetelű Szuez-Kanallal bevezetett kudarcosorozat balsikerekkel és csalódásokkal folytatódott nemcsak a nyugati népekre, de ránk magyarokra is.

A Beszerelési konferenciák hajótörést szenvedtek; Közép-Keleten az u.n. Eisenhower doktrina csak részleges eredményre vezetett, és Franciaország elhibázott politikája Észak-Afrikában nehezen kihoverhető tehertételt jelent az egész nyugati világ számára.

A világűrbe kirepített vörös műholdak a nyugati népeiben valószínű riadalmat keltettek, de viszont a vezetőket annak a tudatára öblesztették, hogy a szovjet valóban lépes rakétáival a földgömb valamenyny pontját elérni. Enélkül a riasztó lövés nélkül talán elődázódott volna az Atlanti Szövetség országainak múlt év decemberében, Parisban megtartott csúskonferenciája. Ezen az értekezleten a Bulganin féle levél dacára olyan rendszabályokat hoztak, amelyek a nyugati világ biztonságát hivatottak szolgálni az elkövetkezendő esztendőben és enyhíteni a Szovjetunio által Európa nyugati és északi államaira gyakorolt s állandóan súlyosbodó nyomást. Spaak főtitkár a hozott határozatokat a NATO történetében elforduló legfontosabbaknak mondotta. Ezek a határozatok csak gy jöhettek létre, hogy a csúskonferencián résztvevő államférfiak felismerve az egymásra utaltság fontosságát, minden zavaró körülményt és ellentétet félretettek, hogy módokat és megoldásokat találjanak katonai erők fokozására és a további szoros együttműködésre. Politikai téren azonban nyitva hagyták az ajtót, hogy újabb tárgyalásokat folytatva Moszkvával a világfeszültséget enyhítsék.

A balsikerek közé sorolhatjuk az U.S.A. és Anglia által történt fegyverszállításokat Tunéziába, amelyek miatt komoly viszály merült fel Franciaországgal. De szinte csodának számít az amerikai Vanguard rakétával való kísérletezés eredménytelensége.

Magyar szempontból feltétlen meg kell említenünk az ENSZ eredménytelen határozatait. A Magyar Hírlap e szervezet ügyünkre vonatkozó működését az alábbiakban foglalja össze: "Az elmúlt évben az Egyesült Nemzeteknek voltak sikerei és bukásai, amelyeknek mértékét ma még nem lehet teljes bizonyossággal felmérni. Ez az év hozta meg az idegen csapatok kivonulását Egyiptom területéről és hozott szovjet elutasításokat azokkal a határozatokkal szemben, amelyek arra szólították fel Moszkvát, hogy vonja vissza fegyveres erejét és szüntesse meg Magyarország elnyomását. A balsikerek még nem jelentik, hogy megromlott a nemzetközi erkölcs. A magyar ügyben kilöködött kilönbizottság jelentése a világ elé tárta azt a kétszínűséget és erőszakot, amellyel elnyomták a magyar szabadságharcot".

Az a két tény, hogy a "Közös Európai Piac" és az u.n. "Euratom" a múlt évben mégis tető alá került, továbbá, hogy a német kancellár és pártja a legutóbbi választásokon komoly győzelmet aratott, kis remény-

sugarak a nyugati világ jövőjéé sorsa tekintetében.

A keleti hatalmi tömb -bár tagadhatatlan a sputnikok fellövésével elért erkölcsi sikere, amelyet propaganda célokra fennhájázó módon kihasználtak, - sem érte el azt az eredményt, amit szeretett volna, és ott sem ment úgy minden, ahogyan tervezték.

Az 1956. februári XI-ik pártkongresszus határozatai sokkal mélyebben és terjedelmesebben érvényesültek, mint ahogyan azokkal számoltak. A szovjet vezetésben továbbra is tartanak a hoves ellentételt. Bizonyítójul szolgál erre a pártellenesnek minősített Molotov csoport ki-
kapcsolása, Sukow marsall bukása, a kommunista államokban észlelhető hisztériás harcizaj az u.n. revizionisták ellen, s végül a fokozódó gazdasági nehézségek, különösen a mezőgazdasági termékekben mutatkozó, állandóan emelkedő hiány.

És a kilátások 1958-ra? Ha nem is feltétlenül borúsak, de csak nagyon halvány reménykeltők, különösen ránk magyarokra. Bár a Szovjetunio legfelsőbb vezetésében a hatalomért való küzdelem tovább folytatódik és a leigázott népek szabadság és valódi függetlenség utáni vágya fokozódik, de ha a külső tetteges segítség ismét csak elmarad, marad minden az eddigiek szerint és amint azt Kruscsev és Bulganin is szeretné a "status quo"-t a nyugatiak is elismerik. Ebben az esetben a Pravda újságvé vezetőikében irtak is valóra válhatnak, hogy a kommunizmus a következő 50 évben maradéktalanul legyőzi a kapitalizmust.

A jövő háborús kilátásait illetően nehéz jóslásokban bocsájtkozni, de két alapelvet mégis felemlítünk:

A szabad világ nem fog támadó háborút kezdeni. Nem kizárólag a békeszeretetőkből és nem is egyedül amiatt, mert sebezhető pontjai, nagy városai jórészt az Ocean partok közelében fekszenek, hanem főként azért nem, mert az Atlanti Szövetség csaknem kizárólag védekező háborúra van beállítva.

A Szovjetunio ugyancsak nem fog háborút kezdeni, legalább is mindaddig nem, amíg az -a megtorlás veszélye útján- ránézve szörnyű kockázattal járhat. Csúpán azonban csak emiatt és semmi eset e sem béke iránti szeretetből. Közben azonban más népeket helyi háborúba beugrat, amint azt már meg is eseltek, amelyek útján, mások véreztetésével közelebb és közelebb jut céljainak eléréséhez. Meddig marad még titlen ezekkel szemben is a szabad világ és mikor fogja gazdasági blokáddal megállítani Moszkvát békés uton való előrehaladásban, annak csak Isten a megmondhatója!

oooOooo

"MA MAGYARORSZÁG, HOLNAP A SZABAD VILÁG."

Fenti cím alatt dr. Vér Imre könyvet irt, amelyet a Pannonia Könyvkiadó Vállalat, Minneapolis, Minnesota, USA. adott ki magyar nyelven, és amely mű rövidesen angol nyelven is megjelenik.

A könyv írója 1913 óta a magyar köztársasági párt tagja és 1921 óta elnöke. E politikai hitvallásáért több ízben államfogházati, sőt fegyház büntetést is szenvedett és több ízben folyt ellene csendőrségi nyomozás is. A háború végeztével az első és második nemzetgyűlés tagja volt és az 1946. tavaszán bejegyzett "Kommunista politikai rendőrség tömeggyilkosságai tárgyában" interpellációjá miatt menekülni volt kénytelen és 1946. június 5-én sikerült Ausztriába jutnia. Antikommunista tevékenységét előbb Grazban, majd Németországban folytatta, s jelenleg az USA-ban tartózkodik.

A mű írójának nem voltunk mi csendőrök: kellesek, de elfogulatlanul ítél és felülemelkedik az őt is őrt apróbb kellesetlenségeken, amikor a könyvének I. Rész, 18. fejezetében "A csendőr a kommunisták első számú ellensége" c. alatt a következőket írja:

"A magyar csendőrök a Rend rendjének szerzetesei voltak. Kemény fegyolemben éltek, vallásosan és puritánul.

Volt valami bennük ama római katonából, kiről az ifjabb Plénius ír. Égzenegésben, parázs esőben vigyázállásba helyezkedett Pompei, a tűzhalálra ítélt város kapujában a Monte Vezuvio kitöréselkor, az őrt álló római katonák. Távozásra parancsot nem kapott, őrváltásra hiába várt. Az égő láva örök vigyázállásba merevítette. Saját húsának izzó anyagából öntötte ki a kötelességtudás szobrát. Ilyen anyagból volt gyurva a magyar csendőr is.

./.

Törvénytisztelőte legendás volt. S ez volt a magyar csendőr végzete. Mert rossz kormányok nem egyszer az élő fát vágatták velük, a népet, melyből vétettek. A balta is a tölgyből vétetett, melyet a karatlanul sulyt.

A magyar csendőrség nem volt alábbvaló a híres canadai királyi lovas csendőrségnél. Minden büncsetet felderített.

Kalpaguk, a száz szinbe játszó kakastollal, a jogrend szimboluma lett. Mintha a fénylő tollazatu kakas fülükbe kukorékolta volna, hol jártak éjszaka a zsványok! A nép szerette, de respektálta őket. Nótáiban is megszólaltatta a kakastollas legényt:

Már én többet, már én többet
Csendőrkáplár nem leszek,
Kalapomra, kalapomra
Kakastollat nem teszek!
Mert a kakas
Kukorékol hajnalba,
Kikukorékolja,
Hol jártam az éjszaka!

Történelmi érdemük, hogy a mult századbeli osztrák uralom, a Bach-korszak alatt elszaporodott betyárokat nem csakély véraldozatukkal egy szálíg kipusztították.

A modern élet zsványaiival, a kommunistákkal sem voltak nagyon siméletesek a második világháború előtt.

Mondják, hogy a kommunista uralom alatt nemrég becsájtották el az utolsó életfogytiglanos zsványt, Scványú Józsit, a szegedi Csillag börtönből. Kitöltötte az előirt negyedszázadot.

Szabadulása másnapján lotörten tért vissza a börtönbe.
-Nagyon elszaporodtak a gazemberek odakinn! Sohajtotta. Be-
csületes zsvány nem tud máma élni! Még csendőrt se látni sehol...

S visszaközöszkedett a fogházba. Mint önkéntes rab az udvart seprí most. Si nem e vero il trovato!

Az oroszok bábkormányának székhelyén, Dobrecenben láttam életem utolsó csendőrt. A nagybetűt Juhász Nagy Sándor, a politikai tanszék professzora, ágyában feküdt. Mellötte virrasztottam.

Éjjféltájt becsétt ajtaján egy emberformájú lény, hasonló az ordok üldözött vadjához. Meztitáb, rongyosan, csapzott hosszú hajjal, szálállal. Telmitetében szilaj dac lángolt.

-Megismer kegyelmes uram? Ficzore János vagyok, a szoboszlói csendőrkemester. Kazalról-kazalra bujdosom, halálra keresnek... Nem lehetek a polgárok ágyterhe, felkötnék a szállásodt!-

Kitér lelkéből a felháborodás.

-Legfőbb gazdám, Faraghó kegyelmes ur, a m. kir. csendőrség országos főparancsnoka, az új kormány minisztere máma! Miért tapossák hát a Senki János csendőrt? Mit vétettem én, aki hűséggel szolgáltam őt, meg az államot? Vigyenek el hozzá, borítsa rám a kegyelem palástját...

Megdöbbenve hallgatom. Bibliás ember a szegény magyar csendőr.

Juhász beszél tompa bánattal.

-Édes fiam, szaladj, de meg se állj, Ausztriába! Akad még valami baninótám...

Éjjeliszekrényéből köteg bankjegyet kotor elő.

A csendőr dacossága nem hágy alább.

-De hát a legfőbb csendőr csak megszogiti hív alattvalóját!...

Juhász rezignáltan legyint.

-A Faraghó? Ugy ül a barsony székben, mintha villamos székben ülne. Nem tudja, mibor kapcsolják be a halálthozó áramot...

Hozzám fordul magyarázban:

-Nemcsak az a halálos büne, hogy a legfőbb csendőr volt. De mint egykori katonai attache a moszkvai magyar követségen súlyos bírálatot írt könyvében a bolszevizmszról. Moszkva minisztert csinált belöle. Épp ugy, mint a Hitler jelvényes Dálnokiból, s az ellenálló vezérkari főnökből, Vörös Jánosból, hogy a még "fel nem szabadított" terület katonai ellenállását megtörje...

S a csendőrhöz fordult:

-Eredj fiam, Isten hírével!-

Az értelmes csendőr átlátott a moszkvai kelepcén. Szó nélkül eltette a pénzt. Az ajtóból visszafordult:

-Isten fizesse!-

Házmesterem nyugalmazott csendőrmester volt. Egy éjszaka eltűnt, soha nem láttam többé. Felesége jajveszékelve közölte, hogy az internálótáborból sok száz csendőrtársával a tatabányai szénbányába vittek kényszermunkára. Éjszaka aztán dinamittal felrobbantották a tárnát, s az odaszűfolt csendőr társadalmat levegőbe röpitették.

Az Uristen trónja körül most kakastollas csendőrangyalok állnak vigyázzállásban!"

oooOooo

A CSENDŐR-FELESÉG SZOLGÁLATBAN. (folytatás)

A férj bizakodó szavai halvány pirt festettek feleségének arcára, aki kipirultan kérdezte:

-De mond, honnan ez a nagy bizalmaid velem szemben? Gondoltál arra, hogy nem vagyok járatos hasonló ügyekben?-

-Gondoltam. Tudom, hogy nem vagy gyakorlott ilyen ügyekben, de én már láttam olyan asszonyt, aki húsz-harminc éven át mindig főzött, s a főzte mégsem volt kifogástalan. Viszont láttam olyat is, aki egy-két éves gyakorlat után a legjobban főző asszonyok közé tartozott. Sejtöd, hogy ezzel mit akart mondani?-

-Határozottan igazad van Gézám, s nagyon boldog leszek, ha a bizalmadra méltó lehetek. De visszatérve a lényegre, mindenekelőtt fontosnak tartom édesanyám véleményének a kikérését... Főként azért is, mert jelenleg nem vagyok tájékozott Gyula életkörülményeiről.-

-Azt is helyesnek tartom, és azt fontosnak, hogy a házasság valódi okát öltöztesd jelmezbe még akkor is, ha édesanyád személyesen nem is ismeri az özvegyet.-

-Arra én is gondoltam- felelte az asszony szerényen.

-És mikor szándékosz elutazni?-

-Ugy gondoltam hét közben alkalmasabb, mert a falu népe munkába van, míg szombaton és vasárnap népesek az utcák.-

-No látod lelkem, -fordult a férj feleségéhez -aki ilyen körülméteknél megfontolja a lépéseit, annak a ténykedésében jogosan reménykedhet m. Csak továbbra is ügyesen... -azzal gyöngéden magához ölelte életetpárját.

Az egyik keddi napon meglepődve fogadta Tamásiné asszony a csendőr-feleség leányát a kis Géza unokájával együtt. Meglepetésére az szolgálta okul, hogy a lányát nem kísérte a férje, ami igen-igen ritkán fordult elő ezideig. Nyomban meg is kérdezte lányától:

-És a férjed?-

-Szeretett volna ő is eljönni, de sok a munkája. Nekem sem volt tervem az eljövétel, de egy pár nap óta úgy látjuk, hogy ez a gyerek kedvetlen, levert. Gondoltuk jót fog tenni neki a levegőváltás.-

A válasz megnyugtatta Tamásinét és sietett kedveskedni a kis unokájának. Ezalatt a csendőrné átöltözködött, hogy segítsen édesanyjának a munkában. A közös munka igen alkalmas volt arra, hogy a faluban élők felől gyanútlanul érdeklődjenek. Így szerzett tudomást arról is, hogy Nótás Tóth Gyula még mindig nőtlen. Amikor már jól elmélyedtek a beszélgetésbe, a csendőrné elérkezettnek látta az időt arra, hogy kitérjen jöveteleének céljára. Sok szépet és jót mondott az özvegyről, hangsúlyozva, hogy annak édesapja már idős, az özvegy pedig alig-alig tud megbirkózni a gazdasági munkával. Egy komoly férfire lenne ott szükség, magyarázta az édesanyjának, majd gyorsan kiegészítette a mondatát azzal, hogy ő Nótás Tóth Gyulára gondolt...

Tamásiné hirtelen felkapta a fejét, s egy pillanatra a főzőkanál megállt a kezében.

-Édes lányom, nem ismerlek rád. Hát hogyan?... Csak nem akarsz házasságközvetítéssel foglalkozni? Hol tanultál te ilyesmit? Gyermekek, Gyermekek, mit szólna az urad, ha megtudná? - csóválta a fejét.

A csendőrnét szívéen találták édesanyja aggódó szavai, elrohanni szeretett volna a ház valamely rejtett zugába, mint valamikor régen, és hiszni a szíve fájdalmát. A szükségszerűség tudata párosulva férje bizakodásával, hamarosan legyőzték gyermekes érzelmeit, gyorsan édesanyjához lépett, s szemébe nézve mosolyogva felelte:

-Édesanyám, a férjem tud mindent, beszélgettünk az özvegyről.-

Az anyát meglepte a válasz, s elgondolkozva hidegen megjegyezte:

-Az uradhoz is lenne most egy-két szavam, ha itt lenne!-

De hirtelen észbe villant, hogy ha a veje is helyesnek tartja az ilyen gondolatokkal való foglalkozást, annak akkor bizonyára oka van. Ezért nyugalmat erőltetve magára folytatta:

-No csodálkoz Sárím, hogy engem idegesítenek az ilyen ügyek; hiszen tudod... én soha nem foglalkoztam hasonló ügyekkel, s ma is írtó-zom ezektől. Azonban ha Géza is helyesli, folytassátok, de arra figyelmeztetlek: benneteket, hogy az ilyen ügyek nagyon háládatlanok. De talán csak nem te személyesen akarsz beszélni Nótással? - kérdezte nagy szemeket meresztve lányára.

-Isten ments édesanyám... Katinónire gondoltam... Gyula keresztanyjára. Mindig nagyon szerette a keresztfiát, gondolom most is megtesz mindent az érdekében.-

-Nem tudom, Katinéni hogyan fogja fel a dolgot- felelte az anya egykedvűen, mint akit sem az eredmény, sem annak ellenkezője nem érdekkel.- Esetleg majd ebéd után elmegyek hozzá és elhívom ide.-

Katinéni majd elolvadt a boldogságtól, amikor megtudta, hogy miről van szó.

-Mintha csak erre várt volna az én egyetlen keresztfiam-sopánkodta nagy izgalom közt kezét tördelve. De már nyomban látni is szeretne volna a szép özvegyet, mert mint mondotta, csak olyan teremtés lehet a keresztfia felesége, aki neki is imponál. Végül úgy határoztak, hogy a következő vasárnap Katinéni hajnalban elutazik, és a mise alkalmával "szemügyre" veszi a jelöltet. -Utána már én majd nyélbe ütöm a dolgot- legyintett Katinéni magabiztosan a kezével. A kölcsönös titoktartás biztosítása után Katinéni ellőszönt és sietve vette utját hazafelé. Tamásiné mosolyogva lányához fordult:

-Sárím, úgy látszik, te jobban ismered Katinónit, mint én. Úgy látom jó kezébe helyezted az ügyet.-

A csendőrnét örömmel érintették édesanyja szavai, ragyogó szemekkel kérdezte:

-Ugy gondolja édesanyám?-

-Nemcsak gondolom fiam, de látom is- mire mindketten elmosolyodtak.

Katinóninek a vett értesülés után egy pillanatra sem volt nyugta, gyakran magaelő képzelte a szép özvegyet a keresztfia oldalán. Gondolatban már túl volt az esküvőn, néha egy-két évvel azon túl is.

Idegeket ölő hosszú napok után végre elérkezett az idő, és Katinéni a kora hajnali órákban felült a vonatra. A csendőrné utcajének nevét, házszámát jól az emlékezetébe véste, s így azt hamarosan fel is lelto.

Az öpk. felesége már várta vendégét és alig fél órával később a két asszony kézenfogva vezette a kis Gézát a templomba. A templom előtti téren gyülekező hívők között gondos figyelemmel lesték az özvegyet, aki hamarosan feltűnt ott. A csendőr-feleség hall beszólgetés közben könnyen felismerhető módon megjelölte a mit sem sajtó fiatal özvegyet, akit Katinéni hozzáértő szakértelemmel, feltűnés nélkül, kíváncsiságtól óg tekintettel végig mérgetett.

Az özvegy megnyerte Katinéni tetszését, s ezzel megpecsételődött a sorsa.

B. 76.

oooOooo

(folytatjuk)

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A központi segélyalap mérlege: Bevétel az elmúlt félév folyamán 218.41 Gulden, melyből a Karácsonyi akciónk alkalmával való segélyezésre 183.51 Gulden felhasználatott. Maradvány 1958 január 1-én 34.90 Gulden. Sajnálatos tényként kell megállapítani, hogy az elmúlt félév folyamán csaknem egy harmadával kevesebb támogatás érkezett ezen alapunkra. Pedig a segítségre szoruló száma nem csökkent. Ismételten felhívjuk a figyelmet ezen alapunk támogatására.

..-

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a D.L.-re központi segélyalapra.

A magyar ENSZ küldöttség visszautasította az ötös bizottság levelének továbbítását. Az ENSZ ötös bizottsága ugyanis az októberi felhatalmazás be-
börtönzött vezetőinek ügyében levél továbbítását kérte a budapesti korm-
ányhoz, amelyben felvilágosítást kért arról, valamint a még mindig folyó
más megtorlásokról.

Mód Péter, a magyar küldöttség tagja, azt válaszolta, hogy nem tud közlé-
seket és kérelmeket továbbítani attól a bizottságtól, amely júniusban
kibontott jelentésében elítélte a magyarországi szovjet beavatkozást.
"Több alkalommal kifejezésre juttattuk" - írja Mód levelében - "hogy a
magyar kormány nem ismeri el ennek a bizottságnak a megalakítását és
működését, mivel az a határozat, amely a bizottság létrehozásáról intéz-
kedik, ellenkezik az Egyesült Nemzetek alapokmányával".

A bizottság szóbanforgó levele felhívja a magyar kormány figyelmét a-
zokra a jelentésekre, amelyek szerint Maléter Pált, Kovács István vezér-
őrnagyot és Kopácsy Sándor ezredet perbefogták. Ugyancsak per folyik
más jelentős személyek, mint pl. Győr város forradalmi bizottságának volt
tagjai és rk. papok ellen azon a címen, hogy résztvettek a forradalomban.
Felvilágosítást kér a bizottság a NTL mult. hó 22-ki jelentése alapján
arról is, hogy Pálincás Pallavicini Antal őrnagyot elítélték és kivé-
gezték-e?

A levél kifejtí, hogy a világ közvéleménye mindaddig nyugtalan lesz, a-
meddig a magyar kormány nem tartja magát az ENSZ közgyűlésének 1957.
szeptember 14-én hozott határozatához. E határozat felszólítja ugyanis
a budapesti kormányt, hogy tartózkodjék a magyar nép ellen irányuló meg-
torló rendszabályoktól.

De vajjon mit ér az ilyen levél, vagy újabb határozatok, amelyeket ed-
dig a magyar kormány nem vett semmibe, most pedig már az ENSZ-beli ma-
gyar küldöttség megtagadja a továbbítást is kormányához? Mikor történik
intézkedés arra, hogy valóban a magyar népet képviselő küldöttség vé-
hessen részt az ENSZ ülésin?

A megtorlás politikája tovább folyik Magyarországon. A parlament ugyan-
is december 20-án egyhangúlag elhatározta, hogy "népi ellenőrző szerve-
zetet" létesít, amelynek célja, hogy "harcoljon az ellenséges elemek, a
korrupció és az állam-gazdaságban uralkodó bürokrácia ellen".

A népi ellenőrző bizottságok felhatalmazást kapnak, hogy bármely gyár-
ba, vagy hivatalba bemenjenek, az iratokat megvizsgálják és őrködjenek
azon, hogy minden rendben legyen. Feladatuk továbbá, hogy az állami szer-
vezetnek segítsenek a dolgozók vagy az üzemi vezetők visszaéléseinek
felfedésében és a felelős személyek megbüntetésében. Nemcsak a közönsé-
ges bűnözöket kell leleplezni, hanem mindenfajta liberalizmust, fegyelme-
zetlenséget, tétlenséget, karrierizmust és felelőtlen pazarlást.

Karácsonyi akciókról a részletes elszámolást lapunk következő, f. évi
március havában megjelenő számában tesszük közzé. Kérjük azokat a cso-
portjainkat, amelyek Karácsony alkalmával közvetlen segélyezéseket esz-
közöltek, értesítsék a szerkesztőséget, hogy beszámolónk teljes lehes-
sen.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. Szerkesztőség.

UTRECHT. Merwedeke 183 bis. NEDERLAND.

<u>Druckwerk!</u>	Aan Heer
<u>Printed Matter!</u>	Mr.
<u>Periodique!</u>	Msr.
<u>Drucksache!</u>	Herrn,